

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/87/2019
Identifikačné číslo spisu: 4111227473
Dátum vydania rozhodnutia: 25.08.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4111227473.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. Z. K., trvale bytom v A., zastúpeného JUDr. Mariannou Kohútovou Bérešovou, advokátkou v Bratislave, Štefánikova 47, proti žalovanej JUDr. Y. X. trvale bytom v N., zastúpenej JUDr. Alexandrom Endrödym, advokátom v Nitre, Mostná 42, za účasti intervenientky KOOPERATÍVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, zastúpenej JUDr. Danušou Tichou, advokátkou v Bratislave, Námestie M. Benku 6, o zaplatenie 5.812,52 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18 C 51/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2018 sp.zn. 9 Co 248/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná a intervenientka majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou zo 16. septembra 2011 domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť na zaplatenie sumy 5.812,52 € so 7 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.812,52 € od 1. apríla 2006 titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty podľa žalobcu porušila ustanovenia zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Suma, ktorej sa žalobca domáhal, predstavovala nevyplatené mzdové prostriedky, na základe výplatnej listiny z mesiaca marec 2006 podniku VODOSTAV, a.s. v konkurze, ktorú mu mala vyplatiť žalovaná ako správkyňa podstaty úpadcu.

2. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 15. decembra 2016 č.k. 18C/51/2012-469 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z., § 31 ods. 1, 4, 6, § 70e ods. 1 a § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. a § 100 ods. 1 a 2, § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“). Žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorá bola dôvodná. Z dôvodu, že nárok na náhradu škody bol premlčaný, súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.

1 a 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“).

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. mája 2018 sp.zn. 9Co/248/2017 rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 387 C.s.p.). Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia odvolacím súdom správne zaoberal posúdením otázky premlčania a správne naň aplikoval aj ustanovenia § 106 O.z. o premlčaní. Žalobca v odvolaní namietal, že súd neuviedol, podľa akých predpisov by mal byť nárok premlčaný, kedy podľa neho začala plynúť premlčacia lehota a kedy uplynula a z akých právnych a vecných dôvodov. K tomu odvolací súd uviedol že len časť dôvodov žalobcu je dôvodná, avšak aj odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že pohľadávka žalobcu je premlčaná. Za dôvodnú považoval námietku žalobcu, že súd neuviedol, od kedy začala plynúť premlčacia doba a kedy uplynula. Žalobca svoj nárok odvodzuje od skutočnosti, že žalovaná ako správkyňa úpadcu - jeho bývalého zamestnávateľa mu nevyplatila mzdu za mesiac marec 2006, aj keď ostatným zamestnancom ju vyplatila a v tom čase mala dostatok finančných prostriedkov. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je rozhodujúcim pre počiatok počítania premlčania nevyplatenie mzdy žalobcovi za mesiac marec 2006, pričom splatnosť tejto mzdy nebola skúmaná, avšak platí, že ak nebolo v pracovnej zmluve alebo kolektívnej zmluve dohodnuté inak, podľa § 129 ods. 1 Zákonníka práce je mzda splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. V danej veci žalovaná ako správkyňa úpadcu využila svoje právo podľa § 19 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní poprieť pohľadávku, týmto sa predmetná pohľadávka stala spornou a k definitívnemu vyriešeniu spornosti tejto pohľadávky došlo až rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10Cbi/13/2008-83, právoplatným dňa 26. augusta 2009. Až od tohto dňa podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné začať počítať premlčaciu dobu, a keďže žaloba v tejto veci bola podaná na súde dňa 16. septembra 2011, ku dňu podania žaloby uplynula subjektívna premlčacia lehota, a to dňa 26. augusta 2011 a objektívnou premlčacou lehotou sa už preto nebolo ani potrebné zaoberať, pretože na to, aby nárok na náhradu škody premlčaný nebol, je potrebné, aby bola v čase podania žaloby zachovaná tak subjektívna, ako aj objektívna premlčacia doba. Keďže odvolací súd vznesenú námietku premlčania považoval za dôvodnú, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby, ostatnými odvolacími dôvodmi žalobcu sa už nezaoberal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 C.s.p. V dovolaní uviedol, že súd nesprávne aplikoval právne predpisy o premlčaní pohľadávky. Keďže žalobcovi bolo priznané právo právoplatným rozhodnutím súdu (sp.zn. 10Cbi/13/2008-83), podľa dovolateľa sa právo premlčuje za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Uviedol, že rozsudok je nezákonným rozhodnutím, v rozpore so základnými právnymi predpismi, kde ide o nesprávne právne posúdenie v otázke premlčania vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nezohľadnenia základných právnych predpisov. Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a absolútne nedostatočne odôvodnený, v rozpore s právnou praxou a ustálenou judikatúrou, nerešpektujúc kogentné a základné normy občianskeho práva a je v hrubom rozpore s princípmi spravodlivosti. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu vyhovením žalobe a priznaním mu náhrady trov konania pred súdmi všetkých inštancií, alternatívne zrušil rozhodnutie odvolacieho, ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že dovolateľ v ňom neuvádza žiadne nové skutočnosti a uvedený dovolací dôvod podľa nej nie je naplnený.

6. Intervenientka sa k takémuto dovolaciemu návrhu pripojila, keď podľa nej žalobca dovolanie nešpecifikoval spôsobom uvedeným v ust. § 431 - 435 C.s.p.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané

rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno preto interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 59/2017, 3 Cdo 209/2016, 5 Cdo 145/2016, 8 Cdo 107/2017, 8 Cdo 99/2017).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď 3 Cdo 144/2017, 1 Cdo 208/2016, 1 Cdo 137/2016 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

13. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. V prípade všetkých procesných situácií v ktorých § 421 ods. 1 pripúšťa dovolanie je dôležitou

„právna otázka“, jej zadefinovanie a špecifikovanie v dovolaní. Relevantnou otázkou je otázka právna, nie skutková; ktorá môže byť hmotnoprávna, aj procesnoprávna, pričom procesnou povinnosťou dovolateľa je v dovolaní vysvetliť o ktorú z možností § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ ide (viď napr. 1 Cdo 126/2017, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017).

16. Pre právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

17. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacími senátmi riešená, pri jej riešení sa ale vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 8 Cdo 78/2017 v prípade dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzoval z predmetného ustanovenia, konštatoval, že dovolateľ je „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Obdobný záver vyjadril najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach (3 Cdo 87/2017, 4 Cdo 14/2017, 6 Cdo 185/2016, 8 Cdo 141/2017).

19. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p. už najvyšší súd uviedol, že uplatnenie všetkých alebo dvoch dôvodov prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia naraz sa logicky vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Rovnako nemôže súbežne obstať argumentácia, že určitá otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená a (zároveň), že je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (pozri napríklad rozhodnutia 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 203/2016, 4 Cdo 14/2017, 3 Cdo 224/2017).

20. Napriek tomu, že dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p., prípustnosť dovolania podľa vyššie uvedených ustanovení riadne nešpecifikoval v zmysle kvalitatívnych požiadaviek, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval (konkrétne) právnu otázku. Bez splnenia tejto (zákonnej) požiadavky podané dovolanie predstavuje iba polemiku a jednoduché sponchybnovanie správnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie a javí sa len ako nesúhlas k rozhodnutiam súdov strany, ktorá nebola v konaní úspešná.

21. Z obsahu dovolania vyplýva, že napriek formálnemu označeniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p., dovolateľ namieta vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu označuje za arbitrárne a absolútne nedostatočne odôvodnené, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

22. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

24. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

25. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a maršiaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu, ako to aj v danom prípade robia dovolatelia. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. (R 24/2017).

26. Vzhľadom na to, že „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt pojednania veci v civilnom sporovom konaní, nie je „postupom súdu“ ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

27. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nevykonanie dôkazov a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec pojednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

28. K dovolateľom tvrdenej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nepovažuje za dôvodné. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o

skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súčasnosti (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 6 Cdo 37/2017, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom.

29. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Z uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ (v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia) a podľa § 447 písm. c/ C.s.p. vo zvyšnej časti ako neprípustné.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.